

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECTIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE PENALE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
Dosar nr. 29596/212/2014

DECIZIA PENALĂ NR. 1222/P
Ședința publică de la 24.11.2016

Cu participarea Ministerului Public prin procuror – Beatrice Șişman din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Constanța

S-a luat în examinare apelul penal declarat de inculpații (...) și (...), împotriva sentinței penale nr. 252/2.03.2016 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul penal nr. 29596/212/2014, având ca obiect uciderea din culpă (art. 178 cod penal).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27.10.2016 și au fost consemnate în încheierea de ședință, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar completul de judecată având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 10.11.2016, 11.11.2016 și 24.11.2016, când a pronunțat următoarea decizie.

CURTEA,

Asupra apelului de față,

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea constată că, prin nr. 252/2.03.2016 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul penal nr. 29596/212/2014 s-au dispus următoarele:

În baza art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 cu aplicarea art.5 alin.1 C.pen. 2009 și a art.396 alin.10 C.proc.pen. condamnă pe inculpatul (...) la **pedeapsa de 1 (unu) an și 9 (nouă) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969 cu aplicarea art.5 alin.1 C.pen. 2009 și a art.396 alin.10 C.proc.pen. condamnă pe același inculpat la **pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art.33 lit.b C.pen. 1969 constată că infracțiunile deduse judecății sunt concurente.

În baza art.34 alin.1 lit.b C.pen. 1969 contopește cele două pedepse stabilite în sarcina inculpatului (1 an și 9 luni închisoare și 6 luni închisoare) și aplică inculpatului **pedeapsa cea mai grea de 1 (unu) an și 9 (nouă) luni închisoare.**

În baza art.12 alin.1 din Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr.286/2009 privind Codul penal raportat la art.71 alin.1 C.pen. 1969 interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art.64 alin.1 lit.a teza a II-a și b C.pen. 1969.

În baza art.81 C.pen. 1969 suspendă condiționat executarea pedepsei închisorii pe un termen de încercare de 3 ani și 9 luni calculat conform art.82 alin.1 C.pen. 1969.

În baza art.71 alin.5 C.pen. 1969 pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei se suspendă și pedepsele accesorii.

În baza art.404 alin.2 C.proc.pen. atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.83 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare.

În baza art.7 alin.1 raportat la art.4 alin.1 lit.b din Legea nr.76/2008 privind funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare dispune prelevarea probelor biologice de la

inculpatul (...) în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În baza art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 cu aplicarea art.74 alin.2 C.pen. 1969 raportat la art.76 alin.1 lit.d C.pen. 1969 și reținerea art.5 alin.1 C.pen. 2009 condamnă pe inculpatul (...) la **pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969 cu aplicarea art.74 alin.2 C.pen. 1969 raportat la art.76 alin.1 lit.d C.pen. 1969 și reținerea art.5 alin.1 C.pen. 2009 condamnă pe același inculpat la **pedeapsa de 3 (trei) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art.33 lit.b C.pen. 1969 constată că infracțiunile deduse judecății sunt concurente.

În baza art.34 alin.1 lit.b C.pen. 1969 contopește cele două pedepse stabilite în sarcina inculpatului (9 luni închisoare și 3 luni închisoare) și aplică inculpatului **pedeapsa cea mai grea de 9 (nouă) luni închisoare**.

În baza art.81 C.pen. 1969 suspendă condiționat executarea pedepsei închisorii pe un termen de încercare de 2 ani și 9 luni calculat conform art.82 alin.1 C.pen. 1969.

În baza art.404 alin.2 C.proc.pen. atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.83 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare.

În baza art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 cu aplicarea art.74 alin.2 C.pen. 1969 raportat la art.76 alin.1 lit.d C.pen. 1969 și reținerea art.5 alin.1 C.pen. 2009 condamnă pe inculpata (...) la **pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969 cu aplicarea art.74 alin.2 C.pen. 1969 raportat la art.76 alin.1 lit.d C.pen. 1969 și reținerea art.5 alin.1 C.pen. 2009 condamnă pe aceeași inculpată la **pedeapsa de 3 (trei) luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art.33 lit.b C.pen. 1969 constată că infracțiunile deduse judecății sunt concurente.

În baza art.34 alin.1 lit.b C.pen. 1969 contopește cele două pedepse stabilite în sarcina inculpatei (9 luni închisoare și 3 luni închisoare) și aplică acesteia **pedeapsa cea mai grea de 9 (nouă) luni închisoare**.

În baza art.81 C.pen. 1969 suspendă condiționat executarea pedepsei închisorii pe un termen de încercare de 2 ani și 9 luni calculat conform art.82 alin.1 C.pen. 1969.

În baza art.404 alin.2 C.proc.pen. atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art.83 C.pen. 1969 referitoare la revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare.

În baza art.397 alin.1 raportat la art.25 alin.1 și 86 C.proc.pen. cu aplicarea art.998, 999 C.civ. 1864 și reținerea art.54 alin.1 și 55 alin.1 din Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, precum și a Ordinului nr.1/2008 al C.S.A. și a art.313 alin.1 din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, **admite în parte** acțiunile civile exercitate de părțile civile (...), (...), (...), și (...), în contradictoriu cu inculpații și părțile responsabile civilmente SC (...), **Societatea (...)** – prin (...), (asigurător al autoturismelor conduse de inculpații (...)și (...)) și (...), (pentru autovehiculul neasigurat – inculpata (...)).

Stabilește următoarele grade de culpă – 15% în sarcina fiecăruia dintre inculpații (...) și (...), culpe concurente cu cea a inculpatului (...)(55%); reține culpa comună cu cea a inculpaților a victimelor celor două infracțiuni – 15%.

Obligă partea responsabilă civilmente Societatea (...)- Prin (...) la plata către partea civilă (...), **singură**, a sumei de **2.641,41 lei** cu titlu de daune materiale (cheltuieli îngrijire medicală) și a sumelor de **45.500 lei** cu titlu de daune morale (corespunzător infracțiunii de vătămare corporală din culpă căreia i-a fost victimă), respectiv **70.000 de lei** cu titlu de daune morale pentru infracțiunea de ucidere din culpă, din totalul de 3.773,41 lei daune materiale, 65.000 lei daune morale, respectiv 100.000 daune morale, corespunzător gradelor de culpă reținute în sarcina inculpaților (...)(15%) și (...)(55%).

Obligă partea responsabilă civilmente (...) la plata către partea civilă (...), **singură**, a sumei de **566 lei** cu titlu de daune materiale (cheltuieli îngrijire medicală) și a sumelor de **9.750 lei** cu titlu de daune morale (corespunzător infracțiunii de vătămare corporală din culpă căreia i-a fost victimă), respectiv **15.000 de lei** cu titlu de daune morale pentru infracțiunea de ucidere din culpă, din totalul

menționat în paragraful anterior, corespunzător gradului de culpă reținut în sarcina inculpatei (...)(15%).

Obligă partea responsabilă civilmente Societatea (...)– Prin (...), singură, la plata către partea civilă (...)a sumei de **5.356,4 lei** cu titlu de daune materiale și **56.000 lei** cu titlu de daune morale, din totalul de 7.652 lei daune materiale și 80.000 lei daune morale, corespunzător gradelor de culpă reținute în sarcina inculpaților (...)(15%) și (...)(55%).

Obligă partea responsabilă civilmente (...), singură, la plata către partea civilă (...)a sumei de **1147,8 lei** cu titlu de daune materiale și **12.000 lei** cu titlu de daune morale, din totalul menționat în paragraful anterior, corespunzător gradului de culpă reținut în sarcina inculpatei (...)(15%).

Obligă partea responsabilă civilmente Societatea (...)– Prin (...), singură, la plata către partea civilă (...) a sumei de **5.536,45 lei** cu titlu de daune materiale și **56.000 lei** cu titlu de daune morale, din totalul de 7.909,68 lei daune materiale și 80.000 lei daune morale, corespunzător gradelor de culpă reținute în sarcina inculpaților (...)(15%) și (...)(55%).

Obligă partea responsabilă civilmente (...), singură, la plata către partea civilă (...)a sumei de **1.186,45 lei** cu titlu de daune materiale și **12.000 lei** cu titlu de daune morale, din totalul menționat în paragraful anterior, corespunzător gradului de culpă reținut în sarcina inculpatei (...)(15%).

Obligă partea responsabilă civilmente Societatea (...)– Prin (...), singură, la plata către partea civilă (...) a sumei de **2.969,56 lei** cu titlu de daune materiale, la care se adaugă dobândă legală de la data rămânerii definitive a prezentei până la achitarea efectivă a debitului, corespunzător gradelor de culpă ale inculpaților (...) și (...).

Obligă partea responsabilă civilmente (...), singură, la plata către partea civilă (...) a sumei de **636,33 lei** cu titlu de daune materiale, la care se adaugă dobândă legală de la data rămânerii definitive a prezentei până la achitarea efectivă a debitului, corespunzător gradului de culpă reținut în sarcina inculpatului (...).

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond, în baza materialului probator administrat în cauză, a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr.2265/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța, înregistrat pe rolul acestei instanțe la data de 15.09.2014 sub nr.29596/212/2014, au fost trimiși în judecată, în stare de libertate, inculpații (...)(...), (...)(...) și (...)(...), toți trei pentru săvârșirea infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 și vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969.

În sarcina inculpatului (...)s-a reținut în esență că în data de 07.01.2010, în jurul orei 05:40, a condus autoturismul marca (...), cu numărul de înmatriculare (...)pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu, cu o viteză neadaptată la starea drumului (încălcând prevederile art.48 din OUG nr.195/2002 republicată), circumstanțe în care a acroșat autoturismul marca (...)cu nr. de înmatriculare (...), parcat neregulamentar de către inculpatul (...), a pierdut apoi controlul direcției și a intrat în coliziune cu autoturismul marca (...)cu numărul de înmatriculare (...), din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...)care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr. (...)/A/rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța.

În sarcina inculpatului (...) s-a reținut că la data de 07.01.2010 a parcat neregulamentar autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...) (încălcând prevederile art.63 pct.5 din OUG nr.195/2002 republicată), determinându-l pe conducătorul autoturismul marca (...), cu numărul de înmatriculare (...), inculpatul (...) (...), care circula cu o viteză neadaptată la condițiile de drum pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu, să acroșeze autoturismul marca (...)cu nr. de înmatriculare (...) și astfel să piardă apoi controlul direcției și să intre în coliziune cu autoturismul (...)cu numărul de înmatriculare (...), din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...)care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr.(...)/A/rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța.

În sarcina inculpatei (...) s-a reținut în esență că, la data de 07.01.2010, a parcat neregulamentar autoturismul (...) cu numărul de înmatriculare (...) (încălcând prevederile art.63 pct.5 din OUG nr.195/2002 republicată), determinând pe inculpatul (...) (...), care conducea autoturismul marca (...) cu numărul de înmatriculare (...) cu o viteză neadaptată la starea drumului pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu (după ce anterior intrase în coliziune cu autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), aparținând inculpatului (...) (...), parcat neregulamentar) să intre în coliziune și cu autoturismul (...), cu numărul de înmatriculare (...), din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...) care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr.(...)/A1rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța.

Pentru dovedirea situației de fapt au fost menționate următoarele mijloace de probă: proces – verbal de cercetare la fața locului cu schiță și planșă fotografică (f. 10-24 d.u.p.); proces – verbal de constatare a stării tehnice a autoturismului cu nr. de înmatriculare (...) (f. 25 d.u.p.); raport medico-legal de necropsie nr.(...)/A3/2010 din 02.02.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța (f. 33-41 d.u.p.); raport de constatare medico-legală nr.(...)/A1rutier/2010 din 14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța (f. 44 d.u.p.); raport de expertiză tehnică auto și mențiuni la raport (f. 61-74 d.u.p.); declarații martori: (...) (f. 48 d.u.p.), (...) (f. 50 d.u.p.) și (...) (f. 52 d.u.p.); declarații parte civilă (...) (f. 54, 55 d.u.p.); declarațiile inculpaților: (...) (f. 79-85; 108, 109 d.u.p.), (...) (f. 86-92; 121, 122; 125 d.u.p.) și (...) (f. 94-98; 114, 115 d.u.p.).

În fapt, la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:40, lucrătorii de poliție din cadrul Serviciului Rutier au fost sesizați cu privire la faptul că pe str. Oborului din mun. Constanța s-a produs un accident de circulație soldat cu vătămare corporală a două persoane.

Conform procesului – verbal de cercetare la fața locului încheiat la data de 07.01.2010, ora 07:00, a rezultat faptul că accidentul s-a produs pe str. Oborului, pe sensul de mers dinspre str. București către bd. I. C. Brătianu. Astfel, la data de 07.01.2010, ora 05:40, inculpatul (...) se afla la volanul autoturismului marca (...), cu numărul de înmatriculare (...) (autoturism condus în regim de taxi, aparținând părții responsabile civilmente SC (...)), circulând pe str. Oborului, pe sensul de mers dinspre str. București către bd. I. C. Brătianu.

Pe str. Oborului, pe aceeași direcție pe care circula inculpatul (...) (...), erau oprite, în ordine, următoarele autoturisme: autoturismul marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) (aparținând inculpatului (...) (...)), autoturismul marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) (aparținând inculpatei (...)) și autoturismul marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) (utilizată de victima (...) și partea civilă (...)). S-a mai arătat că în fața autoturismului marca (...) era oprit un autocamion din care se descărcau ziare și reviste pentru a fi preluate de soții (...) și inculpații (...) și (...).

Din conținutul procesului – verbal a reieșit și faptul că între autoturismele marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) și (...) cu nr. de înmatriculare (...) se aflau victima (...) și partea civilă (...) care anterior producerii accidentului încărcau și aranjau ziarele în portbagajul autoturismului marca (...).

Potrivit aceluiași proces – verbal care se completează cu schița locului accidentului și planșelor foto, a rezultat faptul că autoturismele marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), marca (...), cu nr. de înmatriculare (...) și marca (...), cu nr. de înmatriculare (...) erau parcate în parte pe banda a doua a sensului de mers, la o distanță de bordură și de trotuar cuprinsă între 2,20 m și 3,30 m.

Astfel, autoturismul parcat anterior de inculpatul (...) (...) se afla după producerea impactului la o distanță de 2,50 m față de trotuar cu partea din dreapta față, respectiv la 3,30 m față de trotuar cu partea dreaptă spate. Între autoturismul inculpatului (...) și cel al inculpatului (...) și care s-a oprit în partea stângă spate a autoturismului inculpatei (...) s-a măsurat o distanță de 5,70 m. Autoturismul cu nr. de înmatriculare (...) se afla după producerea accidentului la o distanță de 3,20 m (partea dreaptă față), respectiv la 2,20 m (partea dreapta spate) față de trotuar și bordură.

În cursul urmăririi penale a fost audiat martorul (...) care a declarat că la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:30, se afla pe str. Oborului, în zona depozitului (...), unde venise pentru a ridica presa centrală și locală ce se distribuie zilnic. De asemenea, martorul a declarat că, deși ajunsese printre primii în zonă, parcase autoturismul pe partea opusă a străzii față de autoturismele implicate în accident, iar la un moment dat, în momentul în care intenționa să traverseze strada pentru a discuta

cu victima (...), a observat un autoturism taxi care mergea cu viteză și care a acroșat autoturismele parcate în spatele autocamionului din care se ridicau zierele și revistele. Martorul a mai precizat că nu-și mai aduce aminte cum erau parcate autoturismele implicate în accident, dar poziția acestora nu a fost modificată până la finalizarea cercetărilor. După impact, a traversat către (...) care se sprijinea cu șezutul de portbagajul autoturismului său, observând că are picioarele rupte, arătând că inițial nu a realizat că fusese vătămată și partea civilă (...) căreia i-a acordat ajutor o altă persoană. Martorul a mai arătat că vizibilitatea era foarte bună, iluminatul public fiind în funcțiune.

În fața instanței martorul și-a menținut în esență declarațiile, susținând că autoturismele care erau parcate în coloană pe sensul de mers pe care s-a produs accidentul nu obstrucționau circulația.

Martora (...) a arătat că în acea dimineață îi ajuta pe soții (...) să încarce coletele de presă în zona depozitului (...), autoturismul (...) fiind oprit lângă bordură, chiar în urma autocamionului cu marfă. Martora confirmă faptul că după autoturismul soților (...) se afla autoturismul lui „(...)” (inculpata (...)), respectiv autoturismul inculpatului (...). Susține martora că la un moment dat, în timp ce căra un pachet pe umăr în zona portbagajului autoturismului (...), a auzit pe cineva strigând „Uite-l mă pe ăsta, intră în noi!”. Martora nu a văzut momentul în care a fost acroșat autoturismul inculpatului (...) și nici nu poate preciza poziția acestuia, percepând în schimb impactul taxiului cu autoturismul inculpatei (...). Soții (...) au fost prinși între autoturismul inculpatei și autoturismul marca (...), martora reușind să se retragă la timp, fiind doar puțin împinsă, fără a suferi leziuni corporale. Martora a arătat că iluminatul public era în funcțiune, vizibilitatea fiind bună.

În cursul cercetării judecătorești martora a arătat că era la acel moment angajata soților (...), iar pe inculpații (...) și (...) îi cunoștea deoarece se întâlneau zilnic pentru a prelua marfa. Martora a arătat că la un moment dat, după ce au început să care marfa, a auzit o bubuitură puternică, fiind cu spatele la acel moment, în stânga sa fiind (...), iar în dreapta (...). Imediat a observat să (...) a fost vătămat, soția acestuia căzând în partea dreaptă a autoturismului. Deși a fost și ea prinsă între autoturisme, nu a suferit leziuni, după vătămarea numitului (...) impactul nemaiaivând forța necesară să o prindă și pe ea. Martora a arătat că autoturismul soților (...) era parcat la 1 m de bordură și nu ocupa și a doua bandă și a declarat că nu a auzit ca cineva să le transmită un avertisment cu privire la iminența unui impact.

Partea civilă (...) a declarat că la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:30, împreună cu soțul său (...) au ajuns în zona depozitului (...), autoturismul (...) fiind condus de acesta din urmă pe str. Oborului din mun. Constanța până când a oprit autoturismul în spatele autocamionului în care se aflau materiale de presă. Totodată partea civilă a mai susținut că, potrivit obiceiului, după ce au oprit autoturismului au coborât și au început să încarce marfa în portbagaj, la un moment dat auzind pe cineva care a strigat „uite-l cum vine”, concomitent fiind lovită atât ea, cât și soțul său de către autoturismul marca (...). Partea civilă a arătat că a căzut pe carosabil, auzindu-l pe soțul său strigând „M-ai omorât!”, fiind preluată ulterior de ambulanță. Referitor la autoturismul (...), partea civilă a precizat că îi aparține inculpatei (...) și că procedura de ridicare a presei era zilnic aceeași.

În cursul judecății partea civilă și-a menținut declarațiile, susținând că autoturismul (...) era parcat la 20-30 cm de bordură, precizând că ea căra pachetele, iar (...) le aranja în interiorul autoturismului. Partea civilă a arătat că în mod obișnuit parcau în zona respectivă atunci când preluau presa, iar iluminatul public funcționa la ora producerii accidentului. Susține partea civilă că nu a auzit pe nimeni care să-i avertizeze de iminența unui impact.

A fost audiată și partea civilă (...) care însă nu a fost martor ocular la producerea accidentului, subliniind în schimb că uneori participa și ea la activitatea de preluare a presei, procedura obișnuită fiind cea care fusese urmată și în ziua producerii accidentului.

Fiind audiat în cursul urmăririi penale cu privire la modalitatea de producere a accidentului, inculpatul (...) a susținut că în data de 07.01.2010 conducea în calitate de taximetrist autoturismului marca (...), cu numărul de înmatriculare (...), dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu, iar în momentul când a ajuns în dreptul S.C. (...), intrând pe o stradă cu iluminatul mai slab, a văzut un autoturism marca (...) parcat pe partea dreaptă a drumului, iar lângă acesta, în dublaj, pe banda a doua a drumului, se afla un autoturism marca (...).

Inculpatului a precizat că a observat din scurt acest din urmă autoturism și deși a tras de volan l-a acroșat în partea stângă spate, moment în care roata din dreapta față s-ar fi blocat și astfel a intrat în coliziune cu cel de al doilea autoturism marca (...) care a fost proiectat în autoturismul (...),

parcat în fața autoturismului marca (...). Totodată inculpatul (...) a mai declarat că a observat că în spatele autoturismului (...) se aflau două persoane care au fost prinse între cele două mașini, autoturismul (...) și autoturismului marca (...).

În faza de judecată inculpatul și-a recunoscut fapta, precizând că în timp ce se deplasa împreună cu o clientă pe str. Oborului a trecut cu autoturismul dintr-o zonă puternic iluminată într-o altă zonă mai întunecată și în acea fracțiune de secundă a observat din scurt autoturismul inculpatului (...) pe care l-a acroșat, fapt de a determinat ruperea roții din dreapta, lovind ulterior și cea de-a doua mașină. Inculpatul a arătat că în zonă sunt două benzi pe sens, însă prima bandă este folosită pentru parcare, iar mașina inculpatului (...) era parcată pe banda de circulație, paralel cu un alt autoturism de culoare albă. După producerea accidentului inculpatul a observat că (...) era prins între cele două autoturisme, iar (...) era căzută pe partea carosabilă.

Fiind audiat, inculpatul (...) a declarat că în data de 07.01.2010, în jurul orei 06:00, avea parcat autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...) pe str. Oborului din mun. Constanța, în spatele autoturismului (...) cu nr. de înmatriculare (...), la aproximativ 0,5 m de acesta și 2 m de trotuar. La momentul producerii accidentului nu se afla la volanul autoturismului deoarece intrase în depozitul (...), dar a auzit o bubuitură puternică, astfel că a ieșit afară și a constatat că un autoturism taxi produsese un accident, avariind inclusiv autoturismul său. Inculpatul a arătat că parcare în dreptul depozitului era o obișnuință, de 10 ani procedura fiind aceeași fără a se întâmpla vreodată un eveniment asemănător. Tot din obișnuință autoturismele erau oprite la 2-2,5 m de trotuar, dimineața fiind aglomerație în zonă, trotuarul rămânând liber pentru cei care aveau de ridicat mai multă marfă; a arătat că paralel cu autoturismul său nu era parcat un alt autoturism.

În fața instanței inculpatul a revenit asupra acestui din urmă aspect, susținând că în momentul în care a oprit, paralel cu autoturismul său mai era un autoturism de culoare albă, iar între autoturismul său și cel al inculpatei (...) anterior se mai afla un autoturism care plecase până la momentul impactului. Inculpatul a arătat că a lăsat pozițiile aprinse, dar le-a oprit după impact. Fiind întrebat, inculpatul a precizat că a parcat mai degrabă spre banda 1 decât spre banda nr.2, iar autoturismul victimelor era parcat asemănător, în spatele camionului. Inculpatul și-a menținut celelalte declarații date în cursul urmăririi penale.

Inculpata (...) a declarat că în data de 07.01.2010 a parcat autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), pe str. Oborului, în spatele autoturismului marca (...) aparținând soților (...) care era parcat în spatele camionului din care se distribuia presa. Inculpata a mai susținut că după ce a parcat autoturismul a intrat în depozit și a aflat despre accident după producerea acestuia de la o persoană care intrase în depozit și i-a spus că autoturismul îi fusese avariat. Referitor la autoturismul inculpatului (...), martora a arătat că își amintește că inculpatul a parcat în spatele său.

În fața instanței inculpata a arătat că în zona respectivă se parca în aceeași manieră ca în dimineața producerii accidentului de 5-7 ani, mașinile oprind câteodată și pe banda a doua de circulație; susține inculpata că în dimineața respectivă parcase la 20 cm de bordură, în condițiile în care pe trotuar erau alte autoturisme staționate, reluând și aspectele relevate în fața organelor de cercetare penală.

În cauză s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice auto. Expertul a constatat într-adevăr că în zona producerii accidentului nu sunt instituite restricții suplimentare prin indicatoare sau marcaje cu privire la oprire sau staționare. Din cauza neatenției în conducere, inculpatul (...) a pierdut controlul direcției și a acroșat cu colțul față dreapta al autoturismului (...) cu nr. de înmatriculare (...) partea laterală spate a autoturismului marca (...) cu nr. de înmatriculare (...). După acest prim impact, inculpatul (...) a virat scurt stânga, a pătruns pe contrasens de unde a revenit din nou pe sensul său de mers, dar din cauza efectuării din scurt a acestor manevre (stânga – dreapta) și a aderenței reduse a carosabilului, autoturismul (...) a intrat în impact frontal cu colțul spate stânga al autoturismului marca (...) cu nr. de înmatriculare (...). Din cauza șocului suferit și a unghiului de impact, autoturismul (...) a fost împins pe direcția înainte și din cauza faptului că victima (...) și persoana vătămată (...) se aflau pe carosabil în spatele autoturismului (...), au fost prinși și striviți între autoturismul (...) și autoturismul (...).

Expertul a reținut că starea de pericol a fost generată în primul rând de inculpatul (...) ca urmare a neadaptării vitezei de deplasare la un carosabil cu aderență scăzută (calculându-se o viteză de 55 km/h înainte de impact), dar și neutilizarea spațiului aferent opririi autovehiculelor, lângă

bordură (expertul calculând că autoturismele inculpaților (...) și (...) se aflau la aproximativ 3 m de bordură înainte de impact, în zona cuprinsă între linia de separare a sensurilor și linia întreruptă care mărciază spațiul aferent opririi autovehiculelor) și poziționarea pietonilor pe carosabil, toate acestea contribuind la producerea accidentului.

Concluziile expertului parte recomandat de inculpatul (...) sunt în principiu în același sens, fiind calculată o viteză ușor mai mare a autoturismului (...) (56,70 km/h), susținându-se că starea de pericol a fost generată de inculpatul (...) care nu a respectat distanța laterală față de celelalte autovehicule în momentul depășirii, însă cu toate acestea, deși reține acest aspect drept cauză principală a producerii accidentului, expertul parte a reținut drept cauză favorizantă prezența pietonilor pe carosabil și parcare a autovehiculelor, apreciate „drept contravenții”.

În urma accidentului s-a produs vătămarea numiților (...) și (...), care conform procesului – verbal încheiat de organele de poliție au fost transportați la Spitalul Județean de Urgență Constanța, pentru a li se acorda îngrijiri medicale. Ulterior, la data de 11.01.2010, numitul (...) a decedat.

Conform raportului medico-legal de necropsie nr.(...)/A3/2010 din 02.02.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța a rezultat faptul că moartea numitului (...) a fost neviolentă, datorându-se insuficienței cardiace acute, urmare a unui infarct miocardic acut, survenit pe fondul unei patologii cardiace complexe de tipul ateromatozei coronariene și a unui infarct miocardic vechi, fiind favorizat de un traumatism cu fracturi la nivelul ambelor membre inferioare. Leziunile traumatice constatate la necropsie s-au putut produce prin comprimare între corpuri dure și pot data din 07.01.2010 și reprezintă cauze favorizante în declanșarea mecanismului tanato-generator.

Potrivit raportului de constatare medico-legală nr.(...)/A1 rutier/2010 din 14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța, a rezultat faptul că persoana vătămată (...) a prezentat leziuni care au putut fi produse prin lovire cu și de corpuri dure și necesită 6 luni de îngrijiri medicale de la data producerii leziunilor traumatice.

Din probele administrate în cauză și care se coroborează între ele, s-a constatat că susținerile părții civile și ale inculpatei (...) referitoare la faptul că autovehiculele (...) și (...) erau oprite la câțiva centimetri de bordură sunt vădit nefondate. Procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița locului accidentului și planșele foto, coroborate cu concluziile experților, dovedesc fără dubiu că toate cele trei autovehicule (cel condus de defunctul (...) și cele două autovehicule conduse de inculpații (...) și (...)) erau parcate la o distanță apreciabilă de bordură (2-3 m). De altfel, inculpatul (...) chiar recunoaște faptul că autovehiculul său era parcat paralel lângă un alt autoturism de culoare albă, declarație ce se coroborează cu declarațiile inculpatului (...). De asemenea, declarațiile inculpatului (...) referitoare la faptul că în momentul în care a oprit autovehiculul, între acesta și autoturismul inculpatei (...) era parcat o altă mașină, se coroborează cu schița locului accidentului, existând o distanță de aproape 6 m față de autoturismul condus de inculpatul (...) prin raportare la poziția în care a rămas după ce-l de-al doilea impact (cel cu autoturismul condus de inculpata (...)).

Așadar, inculpatul (...) a circulat cu o viteză peste limita legală și nu a observat autoturismul inculpatului (...) ce era parcat în parte pe banda a II-a de circulație, cea de lângă banda pe care în mod obișnuit parcau autovehiculele și care era destinată exclusiv circulației, producându-se un prim impact. Ca urmare a manevrelor ulterioare ale inculpatului (...) (...), suprapuse peste daunele suferite de autoturismul său și dinamica rezultată în urma primului impact, are loc un al doilea impact, cel cu autoturismul cu nr. de înmatriculare (...) și care fusese oprit la o distanță de 2-3 m de bordură, într-o poziție asemănătoare cu cel al inculpatului (...). Urmare a acestui din urmă impact, autoturismul (...) este împins către autoturismul (...)(oprit la aproximativ aceeași distanță față de bordură), (...) și (...) fiind surprinși între partea din față a autoturismului (...) și partea din spate a autoturismului (...). În urma acestui impact defunctul a suferit leziuni la nivelul membrelor care au stat la baza producerii infarctului miocardic, traumatism ce a favorizat decesul conform raportului medico-legal de necropsie. De asemenea, în urma producerii accidentului, partea civilă (...) a suferit leziunile menționate în raportul medico-legal.

În consecință, dincolo de orice îndoială rezonabilă faptele există și au fost comise de inculpați. Rămâne a se stabili în ce măsură faptele întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor deucidere din culpă și vătămare corporală din culpă.

Referitor la legea penală mai favorabilă s-a arătat că limitele de pedeapsă prevăzute atât în art.192 alin.1 și 3 C.pen. 2009, cât și în art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 pentru infracțiunea de ucidere din culpă sunt aceleași – respectiv închisoarea de la 2 la 7 ani (de la 1 an și 4 luni închisoare la 4 ani și 8 luni închisoare în cazul inculpatului (...), ca urmare a reținerii art.396 alin.10 C.proc.pen.). Pe de altă parte, limitele de pedeapsă prevăzute atât în art.196 alin.2 și 3 C.pen. 2009, cât și în art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969 pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă sunt aceleași (închisoarea de la 6 luni la 3 ani, respectiv de la 6 luni la 2 ani cu reținerea art.396 alin.10 C.proc.pen.). De precizat însă că art.196 alin.2 și 3 prevede alternativ și pedeapsa amenzii dar, pentru argumentele ce au fost expuse în secțiunea următoare, opțiunea instanței a fost în sensul aplicării unor pedepse cu închisoarea.

S-a apreciat că se impune reținerea de circumstanțe atenuante judiciare cu referire la faptele inculpaților (...) și (...) ținând de împrejurările legate de faptele comise și care diminuează gravitatea acestora (art.75 alin.2 lit.b C.pen. 2009 și art.74 alin.2 C.pen. 1969). În aceste condiții, potrivit vechii legi, ca urmare a aplicării art.76 alin.1 lit.d C.pen. 1969 pentru infracțiunea de ucidere din culpă pedeapsa ce ar putea fi aplicată inculpaților ar fi de la 15 zile la 2 ani fără o zi închisoare (n timp ce conform art.76 alin.1 C.pen. 2009 limitele ar fi de la 1 an și 4 luni la 4 ani și 8 luni închisoare), în timp ce pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă instanța poate coborî până la minimul general conform Codului penal 1969 (art.76 alin.1 lit.e C.pen. 1969), minimul special devenind maximul special fără o zi închisoare (6 luni fără o zi închisoare), putând fi aplicată și o amendă penală, în timp ce potrivit Codului penal 2009 limitele de pedeapsă ar fi 4 luni închisoare și 2 ani închisoare (cu reținerea art.76 alin.1 C.pen. 2009).

Ținând cont și de tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni (cu spor obligatoriu conform Codului penal 2009 – art.39 alin.1 lit.b și facultativ potrivit art.34 alin.1 lit.b C.pen. 1969), dar și de faptul că potrivit Codului penal 2009 singura modalitate de individualizare a executării pedepsei este suspendarea executării pedepsei sub supraveghere prin raportare la maximul de 7 ani al pedepsei închisorii, în condițiile în care, pentru motivele ce vor fi arătate, conform Codului penal 1969 sunt îndeplinite condițiile pentru a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei (mai favorabilă decât suspendarea executării pedepsei sub supraveghere reglementată de art.91 și urm. C.pen. 2009), s-a constatat că, global, legea veche este mai favorabilă pentru inculpați și, în consecință, va ultraactiva.

Fapta inculpatului (...)care, la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:40, a condus autoturismul marca (...), cu numărul de înmatriculare (...)pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu, cu o viteză neadaptată la starea drumului și peste limita legală (încălcând prevederile art.49 alin.1 din OUG nr.195/2002 republicată), circumstanțe în care a acroșat autoturismul marca (...)cu nr. de înmatriculare (...), oprit neregulamentar de către inculpatul (...), a pierdut apoi controlul direcției și a intrat în coliziune cu autoturismul marca (...)cu numărul de înmatriculare (...), de asemenea oprit neregulamentar, din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...)care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr.(...)/A1rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 și vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969, ambele cu aplicarea art.5 alin.1 C.pen. 2009.

Fapta inculpatului (...) care, la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:30, a oprit neregulamentar autoturismul marca (...)cu nr. de înmatriculare (...) (încălcând prevederile art.63 alin.5 din OUG nr.195/2002 republicată), la o distanță de aproximativ 2-3 m de bordură, ocupând parțial banda destinată circulației, ceea ce a condus la acroșarea acestui autoturism de către conducătorul autoturismul marca (...), cu numărul de înmatriculare (...)(inculpatul (...) (...)) care circula cu o viteză peste limita legală în interiorul localității pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu, ceea ce a determinat pierderea direcției de deplasare, intrând apoi în coliziune cu autoturismul (...)cu numărul de înmatriculare (...), oprit de asemenea neregulamentar pe partea carosabilă, din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...)care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea

corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr.(...)/A/rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 și vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969, ambele cu aplicarea art.5 alin.1 C.pen. 2009.

Fapta inculpatei (...)care, la data de 07.01.2010, în jurul orei 05:30, a oprit neregulamentar autoturismul (...)cu numărul de înmatriculare (...), la o distanță de 2-3 m de bordură, ocupând parțial banda nr.2 destinată exclusiv circulației (încălcând prevederile art.63 alin.5 din OUG nr.195/2002 republicată), poziționarea acestuia favorizând producerea celui de-al doilea impact în care a fost implicat atât propriul autoturism, cât și autoturismul marca (...) cu numărul de înmatriculare (...)condus de inculpatul (...) (...), care conducea cu o viteză peste limita legală în interiorul localității pe str. Oborului din mun. Constanța, dinspre str. București spre bd. I. C. Brătianu (după ce anterior acesta intrase în coliziune cu autoturismul marca (...), cu nr. de înmatriculare (...), aparținând inculpatului (...) (...), oprit de asemenea neregulamentar), din evenimentul rutier rezultând vătămarea corporală a numitului (...)care ulterior a decedat, decesul fiind favorizat de traumatismul suferit în accidentul rutier, dar și vătămarea corporală a numitei (...), constituită parte civilă în cauză, aceasta suferind vătămări care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale, conform raportului de constatare medico – legală nr.(...)/A/rutier/14.01.2011 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Constanța, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art.178 alin.1 și 2 C.pen. 1969 și vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.2 și 4 C.pen. 1969, ambele cu aplicarea art.5 alin.1 C.pen. 2009.

Elementul material al infracțiunii de ucidere din culpă este reprezentat de orice acțiune sau inacțiune susceptibilă de a produce, direct sau indirect, decesul unei persoane.

În cauză, acțiunea inculpatului (...)de a conduce pe str. Oborului din mun. Constanța cu o viteză peste limita legală prev. de art.49 alin.1 din OUG nr.195/2002 republicată (aproximativ 55 km/h, cu 5 km/h peste limita legală) și de a nu observa coloana de autovehicule care staționau neregulamentar pe sensul său de mers, ocupând parte din banda nr.2 de circulație, a generat o stare de pericol care s-a concretizat, autoturismul inculpatului intrând în coliziune cu autoturismele care anterior fuseseră oprite în condițiile descrise de inculpații (...) și (...), din dinamica accidentului autoturismul (...)al inculpatei (...) fiind împins în partea din spate a autoturismul utilizat de soții (...), oprit de asemenea neregulamentar, și care se aflau pe partea carosabilă.

Așadar, nici inculpații (...) și (...) nu au respectat prevederile legale privind circulația pe drumurile publice, câtă vreme prin omisiunea de a opri lângă și în paralel cu marginea părții carosabile, într-un singur rând (inculpatul (...) recunoscând chiar că oprise paralel cu un alt autoturism), neexistând mijloace de semnalizare care să dispună altfel, a fost generată starea de pericol care s-a și concretizat, astfel cum s-a arătat anterior.

Astfel, acțiunile/inacțiunile tuturor celor trei inculpați (de a circula cu o viteză peste limita legală, respectiv de a opri neregulamentar autoturismele pe drumul public) au fost comise cu ocazia conducerii autovehiculelor pe drumurile publice, activitate pentru exercitarea căreia sunt stabilite reguli prin acte normative – OUG nr.195/2002 și HG nr.1391/2006. După cum s-a arătat deja, inculpatul (...) nu a respectat dispozițiile art.49 alin.1 din OUG nr.195/2002 republicată (limita maximă de viteză în localități este de 50 km/h), iar inculpații (...) și (...) nu au respectat dispozițiile art.63 alin.5 (vehiculul oprit sau staționat pe partea carosabilă trebuie așezat lângă și în paralel cu marginea acesteia, pe un singur rând, dacă printr-un alt mijloc de semnalizare nu se dispune altfel)

Constatând că factorul determinant și primul înscris în nexul causal este nerespectarea de către inculpatul (...)a limitei de viteză pe drumurile publice, s-a reținut în sarcina acestuia un grad de culpă de 55%. Totodată, pe lângă culpa celorlalți doi inculpați, s-a constatat că se impune reținerea unui procent de culpă și sarcina defunctului (prin raportare la infracțiunea de ucidere din culpă), dar și a părții civile (cu referire la infracțiunea de vătămare corporală din culpă), câtă vreme, pe de-o parte, autoturismul condus de (...) fuseseră oprit în aceleași condiții ca autoturismele conduse de inculpații (...) și (...) (la 2-3 m de bordură, ocupând parte din banda nr.2 de circulație), iar pe de altă parte cei doi se aflau pe partea carosabilă, deși erau conștienți de riscul la care se expun în condițiile expuse. Prin urmare, se impune a se reține culpele concurente ale inculpaților (...) și (...) cu cea a

inculpatului (...) (câte 15% fiecare), dar și reținerea unei culpe comune cu cea a inculpaților a victimelor celor două infracțiuni (15%), existând legătură de cauzalitate între .

La individualizarea pedepselor ce urmează a fi aplicate inculpaților, instanța va avea în vedere, pe lângă atingerea scopului pedepselor stabilit de art.52 C.pen., și dispozițiile art.72 C.pen. care fac trimitere la dispozițiile părții generale a Codului penal, limitele de pedeapsă fixate în partea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite, persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

În concret, neatenția în condus a inculpatului (...) în condiții de vizibilitate redusă (fiind întuneric la ora producerii accidentului, iluminatul public funcționând în schimb după cum se poate observa și din planșele foto), suprapusă peste încălcarea obligației de a circula cu o viteză adaptată și în limita de 50 km/h prevăzută de lege, a reprezentat cauza principală a producerii accidentului. S-a reținut că apărările inculpatului referitoare la faptul că a trecut dintr-o zonă bine iluminată într-o zonă mai slab iluminată nu pot fi reținute, câtă vreme nu sunt susținute de alte mijloace de probă. În condițiile în care o astfel de împrejurare ar fi fost reală, inculpatul ar fi putut să reducă viteza pentru a fi în măsură să observe la timp eventualele pericole din trafic, ceea ce în cauză nu s-a întâmplat, cu atât mai mult cu cât la acel moment inculpatul desfășura activitate de transport persoane în regim de taxi, ceea ce ar fi impus o atenție sporită din partea acestuia și o mai mare responsabilitate.

Inculpatul a ignorat în schimb toate aceste obligații și a provocat accidentul rutier cu concursul celorlalți doi inculpați care, din neglijență, au oprit autoturismele într-o poziție nefirească, la o distanță apreciabilă de bordură (2-3 m), la fel ca și victima (...) (fiind reținută și culpa acestuia din urmă), ocupând aproape în totalitate sensul de mers către bd. I. C. Brătianu. În aceste condiții, inculpatul (...) (...), dacă ar fi observat la timp coloana de vehicule, ar fi trebuit oricum să efectueze o manevră de depășire, ceea ce ar fi implicat pătrunderea pe sensul opus de mers, manevră pe care nu a mai fost în măsură să o efectueze, observând târziu autovehiculul inculpatului (...).

Deși impactul a fost relativ violent, s-a avut în vedere faptul că leziunile suferite de defunct nu erau susceptibile singure să conducă la deces, dar s-au suprapus peste afecțiuni cardiace mai vechi și s-au înscris în mecanismul tanato-generator. De altfel, partea civilă a fost de asemenea prinsă între autoturisme, însă a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare 6 luni de îngrijiri medicale.

S-au avut în vedere la stabilirea pedepselor gradele de culpă anterior menționate (55% inculpatul (...), câte 15% ceilalți doi inculpați), astfel că pentru inculpații (...) și (...) se impun reținerea de circumstanțe atenuante judiciare în raport de ambele infracțiuni – art.74 alin.2 – și coborârea pedepsei sub minim, gravitatea infracțiunilor fiind redusă, nerespectarea obligațiilor de către aceștia având mai degrabă o legătură de cauzalitate secundară cu urmările produse. S-a reținut și că era o obișnuință ca în fiecare zi aceștia să preia presa în maniera descrisă, după cum a reieșit din probele administrate, fără respectarea normelor privind oprirea și staționarea, iar faptul că până la acel moment nu a avut loc niciun eveniment rutier în zonă a reprezentat o „garanție” la nivel psihologic că circulația nu este pusă într-un mare pericol.

În privința circumstanțelor personale ale inculpatului (...) (...), s-a reținut că acesta are 41 de ani, este căsătorit, are doi copii minori în întreținere, studii medii, având o ocupație și un loc de muncă. De asemenea, inculpatul nu are antecedente penale, iar pe parcursul procesului penal a avut o atitudine sinceră, regretând infracțiunile pe care le-a comis, colaborând cu organele judiciare în vederea lămurii cauzei sub toate aspectele pentru aflarea adevărului. Se impune așadar stabilirea unor pedepse orientate spre minimul prevăzut de lege.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, având în vedere că pedeapsa principală aplicată inculpatului în urma concursului de infracțiuni nu depășește 2 ani închisoare (1 an și 9 luni închisoare), iar acesta nu a mai fost condamnat anterior, neavând antecedente penale, ținând seama de vârsta și gradul educație (41 de ani, studii medii), de faptul că are o ocupație și un loc de muncă stabil, că este căsătorit și are doi copii minori în întreținere (fiind integrat în societate), s-a considerat că scopul pedepsei și reinsertia socială deplină pot fi atinse fără privarea de libertate, cu atât mai mult cu cât faptele cu fost comise din culpă, la urmările infracțiunilor contribuind și inacțiunile celorlalți doi inculpați. Pronunțarea condamnării de 1 an și 9 luni închisoare constituie un avertisment suficient din punctul de vedere al instanței ce îl va determina pe inculpat să nu mai săvârșească infracțiuni și să conștientizeze pe deplin gravitatea faptelor, astfel că sunt îndeplinite

condițiile prev. de art.81 C.pen. 1969, văzând și celelalte aspecte analizate anterior în legătură cu gravitatea concretă a faptelor și persoana inculpatului.

Referitor la inculpatul (...), s-a reținut că acesta are 51 de ani, este căsătorit, studii medii, lucrează ca electrician și are un loc de muncă, din fișa de cazier judiciar reieșind că nu are antecedente penale. Inculpatul a colaborat cu organele judiciare și a manifestat o atitudine sinceră, recunoscând nerespectarea obligațiilor privitoare la oprirea și staționarea vehiculelor, însă a susținut că este nevinovat, neînțelegând așadar că fapta sa se înscrie în nexul causal. Ținând seama și de gradul de culpă și de reținerea art.74 alin.2 C.pen. 1969, se impune stabilirea unor pedepse orientate spre jumătatea intervalului de individualizare.

Cu privire la modalitatea de executare a pedepsei, având în vedere că pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului nu depășește 2 ani închisoare, iar acesta nu a mai fost condamnat anterior, neavând antecedente penale, ținând seama de vârsta (51 de ani) și gradul mediu de educație, de faptul că este căsătorit și are o ocupație și loc de muncă, instanța apreciază că nivelul de integrare socială a inculpatului nu impune executarea pedepsei în regim de detenție, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a fi dispusă suspendarea condiționată. Judecătorul apreciază că pronunțarea condamnării de 9 luni închisoare va constitui un avertisment ce îl va determina pe inculpat să nu mai săvârșească infracțiuni și să respecte pe viitor valorile sociale ocrotite de normele penale prin adoptarea unei conduite preventive în trafic, în măsura în care își va recăpăta dreptul de a circula pe drumurile publice. Modalitatea de executare se impune inclusiv prin raportare la gradul de culpă reținut și care evidențiază gravitatea concretă a faptei sale.

Situația inculpatei (...) este asemănătoare cu cea a inculpatului (...). Instanța reține că inculpata are 40 de ani, nu este căsătorită, a urmat studii postliceale, îndeplinind funcția de lucrător comercial la o societate, din fișa de cazier judiciar reieșind că nu are antecedente penale. Pe parcursul procesului penal inculpata a avut o atitudine relativ nesinceră, susținând la un moment dat, în ciuda probatoriului administrat, că autoturismul său era parcat la 20-30 cm de bordură, încercând ca prin această apărare să scape de răspunderea penală. Inculpata a susținut constant că este nevinovată, neînțelegând că fapta sa se înscrie în nexul causal. Ținând seama și de gradul de culpă și de reținerea art.74 alin.2 C.pen. 1969, se impune stabilirea unor pedepse orientate totuși spre jumătatea intervalului de individualizare.

Instanța consideră că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei rezultante. În acest sens, judecătorul constată că pedeapsa rezultantă nu depășește doi ani, inculpata nu are antecedente penale, fiind integrată în societate (la vârsta de 40 de ani are un loc de muncă și obține venituri), astfel că executarea pedepsei în regim de detenție nu se justifică, fiind necesar să se asigure un just echilibru între gravitatea concretă a faptelor, aspectele ce țin de persoana inculpatei și represiunea penală, numai astfel asigurându-se funcțiile și scopul pedepsei.

Persoana vătămată (...) s-a constituit parte civilă în contradictoriu cu inculpații și părțile responsabile civilmente cu suma de 3.773 lei cu titlu de daune materiale pentru vătămarea corporală suferită, la care se adaugă dobândă legală până la data plății și 98.000 lei daune morale în calitate de victimă a accidentului, respectiv 250.000 lei cu titlu de daune morale cu dobândă legală până la data plății efective în calitate de soție a defunctului (...).

(...), în calitate de fiu al defunctului, s-a constituit parte civilă cu suma de 8.560 lei cu titlu de daune materiale și 150.000 lei cu titlu de daune morale. De asemenea, (...) (fiica defunctului) s-a constituit parte civilă cu suma de 7.652 lei cu titlu de daune materiale și 150.000 lei cu titlu de daune morale. Ambii au solicitat tragerea la răspundere civilă a inculpaților în solidar cu asigurătorul.

Părțile civile (...) și (...) și-au mărit întinderea pretențiilor, solicitând obligarea inculpaților în solidar cu părțile responsabile civilmente și la plata sumelor de 1.418 lei, respectiv 625 lei cu titlu de daune materiale.

În susținerea pretențiilor au fost depuse înscrisuri justificative (42-88; 109-112).

Astfel cum reiese din înscrisurile din dosarul de urmărire penală, la data producerii accidentului rutier autoturismele conduse de inculpații (...) și (...) erau asigurate RCA la SC (...), iar autoturismul condus de (...) nu era asigurat, fiind introdus în cauză (...).

Potrivit art.998 C.civ. 1864, aplicabil având în vedere data săvârșirii infracțiunii (07.01.2010) și dispozițiile art.103 din Legea nr.71/2011, orice faptă a omului, care cauzează altuia un prejudiciu,

obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat a-l repara. De asemenea, omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau prin imprudența sa.

Față de dispozițiile legale precizate, patru sunt condițiile prevăzute de lege pentru angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, astfel cum doctrina și jurisprudența constantă le-a consacrat : existența unui prejudiciu, fapta ilicită, vinovăția și legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, condiții care în cauză sunt îndeplinite.

Cu privire la infracțiunea deucidere din culpă, s-a constatat că prin decesul numitului (...), soția, fiul și fiica acestuia, constituite părți civile în prezenta cauză, au suferit atât un prejudiciu material (copii defunctului), cât și un prejudiciu moral. De asemenea, față de cele deja arătate, inculpații au săvârșit infracțiunea deucidere din culpă (fapta ilicită din perspectivă civilă) cu vinovăție (culpă cu prevedere), existând în același timp legătură de cauzalitate între faptele ilicite și prejudiciile încercate de părțile civile.

Referitor la infracțiunea de vătămare corporală din culpă, jurisprudența și doctrina au fost constante în a aprecia că, în caz de vătămare a integrității corporale și a sănătății, după caz, prejudiciul trebuie să cuprindă echivalentul câștigului din muncă de care cel păgubit a fost lipsit sau pe care este împiedicat să îl dobândească, prin efectul pierderii sau reducerii capacității sale de muncă. În afară de aceasta, despăgubirea trebuie să acopere cheltuielile de îngrijire medicală și, dacă va fi cazul, cheltuielile determinate de sporirea nevoilor de viață ale celui păgubit, precum și orice alte prejudicii materiale, dar și prejudiciile nepatrimoniale ca urmare a restrângerii posibilităților de viață familială și socială. În cauză, partea civilă (...) a solicitat ca daune materiale sumele cheltuite cu îngrijirea medicală la care se adaugă daune morale.

În privința infracțiunii de vătămare corporală din culpă, văzând înscrisurile doveditoare depuse la dosar și enumerate în cererea de la f. 40, s-a constatat că partea civilă (...) a făcut dovada prejudiciului material suferit, suma de 3.773 lei fiind așadar justificată, urmând a se avea în vedere atât gradul de culpă al fiecărui inculpat, cât și gradul de culpă al părții civile.

În ceea ce privește criteriile pentru stabilirea daunelor morale, în caz de vătămare a integrității corporale sau sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială. Totodată, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile.

Spre deosebire de despăgubirile materiale, care se stabilesc pe bază de probe directe, despăgubirile pentru daunele morale se stabilesc pe baza evaluării instanței de judecată. Chiar dacă este adevărat că stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o serie de criterii cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială și socială.

Atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când acordă despăgubiri morale, nu operează cu criterii de evaluare prestabilite, ci judecă în echitate, adică procedează la o apreciere subiectivă a circumstanțelor particulare a cauzei.

Pentru stabilirea sumei ce urmează să fie acordată cu titlu de daune morale, s-a avut în vedere cu precădere gravitatea leziunilor suferite de partea civilă, relevate în raportul medico-legal și celelalte înscrisuri medicale. Astfel, partea civilă (...) a fost internată la Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța timp de 20 de zile, având ca diagnostic „fractură bituberozitară cominutivă gambă dreapta operată. Aparat gipsat”. Reiese că partea civilă a suferit o operație în urma căreia i s-a fixat gamba cu placă și șurub, fiind necesare 180 de zile de îngrijiri medicale pentru vindecare (jumătate de an). Numărul mare de zile de îngrijiri medicale s-a repercutat în mod evident asupra părții civile, fiind necesare eforturi suplimentare pentru desfășurarea activităților cotidiene, fiind nevoită să urmeze și tratamente de recuperare, astfel cum reiese din înscrisurile medical de la f. 57 și urm. Totuși, instanța va avea în vedere că leziunile suferite nu i-au pus viața în pericol și nu au fost situate la nivelul unor regiuni vitale, vârsta de 59 de ani fiind cel mai probabil cauza recuperării greoaie.

Față de aceste considerente, s-a apreciat că faptele ilicite ale inculpaților i-au provocat părți civile suferințe fizice și psihice, fiindu-i de asemenea afectată acesteia posibilitatea de a desfășura

activități cotidiene și, prin urmare, consideră că reprezintă o satisfacție echitabilă pentru aceste suferințe suma de **65.000 de lei** (din care se va scădea gradul său de culpă de 15%).

Referitor la infracțiunea de ucidere din culpă, s-a reținut că au solicitat daune materiale descendenții defunctului, făcându-se dovada unei sume totale de **7.652 lei** cu înscrisurile enumerate în constituirea de parte civilă de la f. 96 și care se regăsesc în dosar. Nu s-a avut în vedere suma de 1.418 lei solicitată ulterior, câtă vreme costurile pentru dezbateră succesiunii nu sunt în legătură de cauzalitate cu faptele ilicite, iar suma de 302 lei a fost deja avută în vedere.

Aceeași este situație și în cazul părții civile (...), făcându-se dovada cu înscrisuri a sumei de **7.909,68 lei** cu titlu de daune materiale, fără a fi avute în vedere sumele cheltuite cu eliberarea certificatului de moștenitor, onorariul notarului, amenda contravențională primită, respectiv suma de 400 de lei conform facturii din 14.01.2010, acestea fiind sume care nu sunt în legătură de cauzalitate directă cu faptele ilicite. Totodată, nici sumele suplimentare solicitate ulterior nu pot fi primite, câtă vreme a fost înfățișată o factură din anul 2009, iar în legătură cu factura de la f. 111 nu s-a făcut dovada că marmura respectivă ar fi fost folosită la un momument funerar.

În ceea ce privește daunele morale solicitate de către părțile civile prin raportare la infracțiunea de ucidere din culpă, s-a reținut că se poate acorda despăgubiri descendenților/soțului supraviețuitor pentru durerea încercată prin moartea victimei, chestiune tranșată de jurisprudență și de doctrină. S-a constatat ca fiind evidente suferințele psihice pe care le încearcă rudele apropiate/soția prin moartea unui membru de familie, aceștia rămânând lipsiți de bucuriile și mulțumiirile firești procurate de defunct și, nu în ultimul rând, de suportul moral și afecțiunea reciprocă pe care și-o datorau în virtutea relațiilor de rudenie/soț-soție, aspecte ce impun remedii efective din perspectivă juridică.

Evaluarea bănească a suferințelor părților civile este însă dificil de realizat, mai ales în lipsa unor minime criterii legale și în contextul unei jurisprudențe variate. De altfel, atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când acordă despăgubiri morale, nu operează cu criterii de evaluare prestabilite, ci judecă în echitate, adică procedează la o apreciere subiectivă a circumstanțelor particulare a cauzei.

S-a reținut că la data decesului (...) avea vârsta de 57 de ani și suferea de probleme de sănătate ce au fost agravate de traumatismul suferit și care au condus în final la deces. Se impune de asemenea constatarea că ambii descendenți ai defunctului erau majori (fiind evident că dispariția unuia dintre părinți are un impact mult mai mare la o vârstă mai fragedă), având la acel moment 26 și 28 de ani, soția fiind în vârstă de 59 de ani. Decesul a survenit brusc, accidentul având loc într-o zi în care defunctul își serba onomastica, iar copiii s-au ocupat de cele necesare înmormântării în lipsa soției defunctului care era internată în spital, aceasta fiind împiedicată să participe la înmormântare din cauza stării de sănătate.

S-a considerat că solicitările părților civile din această perspectivă sunt exagerate, însă s-a avut în vedere că trauma psihică suferită de partea civilă (...) a fost evident mai mare decât cea a copiilor defunctului, în condițiile în care a fost chiar de față la momentul accidentului, iar soțul reprezenta unicul său sprijin moral, copiii fiind deja majori.

Judecând în echitate, s-a apreciat că se impune stabilirea sumei de **100.000 de lei** cu titlu de daune morale ce i se cuvin părții civile (...), și suma de **80.000 lei** pentru fiecare dintre descendenți.

În condițiile în care autoturismele conduse de inculpații (...) și (...) erau asigurate la partea responsabilă civilmente SC (...), văzând și Decizia nr.1/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, completul de recurs în interesul legii, conform căreia societatea de asigurare are calitate de parte responsabilă civilmente în procesul penal și are obligația de a repara singură prejudiciul cauzat prin infracțiune, în limitele stabilite în contractul de asigurare și prin dispozițiile legale privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă (nepublicată la data pronunțării, dar publicată la data motivării), se impune obligarea societății de asigurare singură la plata sumelor menționate, proporțional cu gradul de culpă stabilit în sarcina celor doi inculpați, ținând seama și de culpa comună a victimelor celor două infracțiuni.

Referitor la situația inculpatei (...), s-a constatat că vătămarea s-a produs în urma unui accident rutier, autovehiculul condus de inculpată la acel moment ((...)) nefiind asigurat. Din această cauză, în calitate de parte responsabilă civilmente a fost introdus (...), fiind incidente prevederile de art.4 alin.1 lit.a din Ordinul 1/2008 al C.S.A. conform cărora fondul acordă despăgubiri, în condițiile

art.3, pentru prejudiciile cauzate prin accidente de vehicule produse pe teritoriul României, de autori neidentificați ori de vehicule neasigurate care au locul obișnuit de staționare în România.

În consecință, proporțional cu gradul de culpă al inculpatei (...), Fondul va suporta daunele materiale stabilite anterior, ținând cont și de culpa comună a victimelor.

Având în vedere că prin comiterea de către inculpați a faptelor ilicite s-au produs leziuni părții civile (...), aceasta necesită îngrijiri medicale care au ocazionat cheltuieli suportate de către furnizorul de servicii medicale constituit parte civilă, cheltuieli dovedite prin decontul depus la dosar, reiese că în cauză sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie (faptă ilicită, prejudiciu, raportul de cauzalitate și vinovăție), iar argumentele anterioare referitoare la părțile care vor fi obligate la plata sumei de 4.242,22 lei, cu scăderea unui procent de 15% ce reprezintă culpa comună a victimei, se mențin. De altfel, în același sens sunt și dispozițiile art.49 pct.1 lit.d din Ordinul CSA nr.14/2011 conform cărora la stabilirea despăgubirilor pentru vătămări corporale se au în vedere și eventualele cheltuieli prilejuite de accident, respectiv cele efectuate cu spitalizarea persoanei vătămate. Deși Ordinul menționat a fost abrogat, aceleași dispoziții au fost preluate în Norma nr.23 din 6 noiembrie 2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule publicată în Monitorul oficial al României nr.826/12.11.2014 (în vigoare de la 01.01.2015) – art.50 pct.1 lit.d din Normă: la stabilirea despăgubirilor în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane, se au în vedere următoarele: 1.în caz de vătămare corporală: [...] d) eventualele cheltuieli prilejuite de accident – cheltuieli cu transportul persoanei accidentate, cu tratamentul, cu spitalizarea, pentru recuperare, pentru proteze, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, și care nu sunt suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de reglementările în vigoare.

Împotriva susmenționatei sentințe a formulat apel inculpații (...) (...) și (...), părțile civile (...), (...) și (...), partea responsabil civilmente (...)Străzii și partea responsabil civilmente SC de Asigurare – Reasigurare (...) – Sucursala Constanța criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, sub următoarele aspecte:

În apelul formulat de apelanții părți civile (...), (...) și (...).

În mod greșit instanța de fond a stabilit culpa concurentă a victimelor la producerea accidentului rutier având în vedere că, prezența lor pe carosabil a fost determinată de faptul că participau la descărcarea mărfii din autoturismele staționate.

Instanța de fond a soluționat greșit acțiunile civile promovate de părțile civile prin neacordarea în totalitate a sumelor de bani solicitate cu titlu de daune materiale și daune morale, acestea fiind dovedite în baza materialului probator administrat la instanța de fond.

În apelul formulat de apelantul parte responsabilă civilmente Societatea de Asigurare-Reasigurare (...).

Instanța de fond a soluționat greșit acțiunile civile promovate de părțile civile prin acordarea unor sume de bani cu titlu de daune materiale și daune morale, într-un quantum mult prea mare, raportat la particularitățile producerii accidentului rutier și la practica instanțelor în acest sens.

În apelul formulat de apelantul parte responsabilă civilmente (...)Străzii:

În mod greșit instanța de fond a dispus obligarea (...)la plata daunelor materiale către partea civilă (...), argumentele fiind prezentate în cererea scrisă la care facem trimitere.

În apelul formulat de apelantul inculpat (...) (...):

În mod greșit instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului apelant pentru săvârșirea infracțiunilor deucidere din culpă și vătămare corporală, impunându-se achitarea acestuia întrucât nu s-a probat legătura de cauzalitate dintre acțiunea sa de a opri autoturismul pe strada Oborului din Constanța și rezultatul produs având în vedere că, autoturismul a fost oprit într-o zonă în care nu existau mijloace de semnalizare care să interzică acest lucru, în contextul în care accidentul s-a produs din culpa inculpatului (...) (...), care a pierdut controlul autoturismului datorita vitezei excesive cu care conducea, pe timp de noapte si pe un carosabil umed, acesta intrând apoi in coliziune cu autoturismul inculpatului si a coloanei de autoturisme staționate pe partea dreapta a drumului (inclusiv cea a victimei si a persoanei vatamate, aceștia având si calitatea de pietoni aflați pe carosabil fara drept.

În ceea ce privește dinamica accidentului de circulație, este absolut cert faptul ca autoturismul condus de inculpatul (...) (...) a intrat in derapaj, inculpatul pierzând controlul acestuia datorita vitezei excesive, pe un

carosabil umed, iar ulterior, acesta având o traiectorie necontrolabilă, a intrat în coloana de autoturisme staționate pe partea dreapta a carosabilului. Cu alte cuvinte, accidentul nu s-a produs datorita faptului ca inculpatul (...) (...) nu ar fi văzut coloana de autoturisme staționate, lucru absolut imposibil deoarece zona este iluminată - a se vedea fotografiile de la fata locului in care se observa iluminatul public in funcțiune cat si datorita faptului ca farurile autoturismului asigurau o buna vizibilitate) ci datorita faptului că acesta a pierdut controlul autoturismului pe care il conducea cu viteza excesiva.

Așadar, înlăturând din lanțul causal fapta apelantului (...), se observă ca inculpatul (...) (...) tot ar fi pierdut controlul autoturismului, tot ar fi intrat in derapaj si ar fi intrat in coliziune cu autoturismul victimei si a părții vătămate, autoturism care era de asemenea staționat pe carosabil. Putem afirma chiar ca in acest caz impactul ar fi fost mult mai puternic, daca s-ar exclude impactul cu autoturismul inculpatului (...) prin care a fost preluata parte din forța si viteza de deplasare a autoturismului condus de inculpatul (...) si rezultatul ar fi fost chiar mai grav.

Din aceasta analiza logică fundamentată pe o înțelegere a dinamicii accidentului de circulație se poate concluziona, cu certitudine, ca daca autoturismul inculpatului (...) nu ar fi fost staționat pe partea dreaptă a carosabilului accidentul cert ar fi avut loc, insa cu efecte chiar mai grave pentru persoana vătămata, care probabil nu ar fi supraviețuit impactului (toata energia autoturismului condus de inculpatul (...) (...) fiind, in acest caz ipotetic, imprimata victimei).

Se solicită să se dea eficiență principiului in dubio pro reo, întrucât din materialul probator administrat în cauză nu rezultă cu certitudine culpa apelantului inculpat în producerea accidentului rutier.

În apelul formulat de apelanta inculpată (...):

În mod greșit instanța de fond a dispus condamnarea apelantei inculpate pentru săvârșirea infracțiunilor deucidere din culpă și vătămare corporală, impunându-se achitarea acesteia având în vedere ca din intregul ansamblu probator rezulta fara putința de fagada ca inculpata s-a aflat in fata unui caz fortuit, constând in aceea ca la momentul in care aceasta a luat hotărârea de a staționa autoturismul pe marginea carosabilului intr-o zona unde oprirea si staționarea nu erau interzise de indicatoare in acest sens a intervenit cazul fortuit reprezentat de impactul produs de conducătorul autoturismului de taxi, care, astfel cum rezulta si din probele administrate in cauza, se face vinovat de producerea accidentului. In aceasta situație, inculpata nu putea sa prevadă apariția unui astfel de caz fortuit, constând in accidentul produs in condițiile arătate.

Se relevă că, în sarcina inculpatei s-ar putea retine ca aceasta a incalcat o norma de drept, insa consideră ca aceasta se incadrează in sfera răspunderii contravenționale si nu in sfera răspunderii penale, inculpata neputand acționa cu vinovăția prevăzuta de lege decât cu privire la săvârșirea unei fapte contravenționale prevăzute de Codul rutier, in niciun caz din punct de vedere penal deoarece aceasta nu putea sa prevadă ca in acea zona si in acel moment se va produce un accident rutier, in condițiile in care parcare neregulamentara astfel cum se retine in actul de sesizare reprezenta de fapt un obicei practicat de 10 ani de zile fara a se întâmpla vreodată un eveniment asemănător care sa-i determine pe cei care parcau in acea zona sa parcheze autoturismele intr-o alta modalitate.

Se susține ca faptele reținute in sarcina inculpatei nu au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzuta de lege, nefiind întrunite elementele constitutive ale celor doua infracțiuni sub aspectul laturii subiective, inculpata având reprezentarea si convingerea ca modalitatea in care aceasta a parcat autoturismul nu afectează circulația întrucât in acea zona funcționa iluminatul public iar lățimea drumului ar fi permis depășirea sau evitarea autoturismelor parcate, aspect relatat si de inculpatul (...) in declarația data in fata instanței de fond, astfel ca inculpata nu putea sub nicio forma sa prevadă producerea unui accident, unui eveniment rutier de proporții atat de mari care sa cauzeze vătămarea sau decesul unei persoane. Inculpata putea cel mult sa prevadă ca parcare in acea zona ar putea in cel mai rău caz sa îngreuneze traficul.

In subsidiar, in situația in care se va aprecia ca inculpata se face vinovata de săvârșirea infracțiunilor reținute in sarcina, se solicită reindividualizarea pedepsei in sensul micșorării quantumului acesteia având in vedere circumstanțele personale ale acesteia si anume faptul ca aceasta nu are antecedente penale, este integrata in societate, are un loc de munca din care obține venituri.

Totodată, se solicită să fie avute in vedere si împrejurările de fapt in care au fost săvârșite faptele reținute in sarcina inculpatei, respectiv faptul ca ne aflam in fata unor infracțiuni săvârșite din culpa, fapte care sunt rezultatul unei accident la producerea căruia au contribuit acțiuni conjugate ale mai multor persoane

precum și atitudinea inculpatei ulterior producerii evenimentului, respectiv colaborarea cu organele judiciare în vederea aflării adevărului.

Examinând legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe, din perspectiva criticilor formulate, precum și din oficiu, conform art.417 alin.2 cod procedură penală, Curtea constată:

Instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și încadrarea juridică dată faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată și condamnarea celor trei inculpați, stabilind, în mod corect culpa fiecărui inculpat dar și a victimelor în producerea accidentului rutier, toate acestea în acord cu materialul probator administrat în cauză.

Referitor la dinamica producerii accidentului, Curtea, raportat la materialul probator administrat în cauză, în principal raportul de expertiză tehnică auto, procesul verbal de cercetare la fața locului, schița producerii accidentului și planșele foto, completate cu declarațiile martorilor și inculpaților, a reținut următoarele:

La data de 07.01.2010, în jurul orelor 5,30, autoturismul (...) cu nr. de înmatriculare (...) condus de inculpatul (...) (...) rula pe str. Oborului din Municipiul Constanța dinspre str. București către B-dul I.C Brătianu.

Reținem că la data și ora menționate, calea de rulare era umedă, vizibilitatea era asigurată de iluminatul public și de faruri.

Partea carosabilă, în zona producerii accidentului, respectiv zona din fața SC (...) Advertising are o lățime de 12 metri, pe două sensuri de circulație, separate de linie întreruptă, ambele sensuri fiind prevăzute cu spații delimitate pentru oprirea autoturismelor.

În zona menționată, pe sensul de deplasare al autoturismului condus de inculpat, în aceeași direcție, erau oprite, în ordine, următoarele autoturisme: autoturismul (...) cu nr. de înmatriculare (...), proprietatea inculpatului (...) (...) și, la o distanță de aproximativ 10 m de acesta, autoturismul (...) cu nr. de înmatriculare (...) aparținând inculpatei (...) și, la o distanță de aproximativ 1 m în fața acestuia, autoturismul marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) aparținând victimei (...).

În fața autoturismului marca (...) se mai afla oprit un autocamion din care se descărcau ziare și reviste pentru distribuție, acestea urmând să fie preluate de posesorii celor trei autoturisme menționate.

Relevant este faptul că, atât autoturismul inculpatei (...) cât și al victimei (...) erau staționate într-o zonă situată la aproximativ 3 metri de limita carosabilului, în cazul de față al bordurii, blocând, în mare parte, sensul de mers pe care se aflau.

Între autoturismul (...) cu nr. de înmatriculare (...) aparținând inculpatei (...) și autoturismul marca (...) cu nr. de înmatriculare (...) aparținând victimei (...), deci în spațiul de aproximativ 1 metru dintre cele două autoturisme se aflau victimele (...) și (...) care încărcău și aranjău ziare și reviste pentru distribuție.

Conform art.65 alin.5 din Regulamentul pentru aplicarea OUG nr.195/2002, „ **Vehiculul oprit sau staționat pe partea carosabilă trebuie așezat lângă și în paralel cu marginea acesteia, pe un singur rând...**”

Este cert că staționarea celor două autoturisme s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale care reglementează circulația pe drumurile publice, neavând nici o relevanță că, în acel loc nu exista un alt indicator sau marcaj care să interzică oprirea sau staționarea.

Este de reținut că inculpații nu infirmă poziționarea propriilor autoturisme pe carosabil.

În condițiile menționate, rulând cu o viteză de aproximativ 55 km/h, superioară vitezei legal admise în localitate și neadaptată condițiilor de trafic menționate și urmare a neatenției în conducere, inculpatul (...) pierde controlul direcției și acroșează cu colțul față dreapta partea laterală stângă spate a autoturismului (...) cu nr. de înmatriculare (...), proprietatea inculpatului (...) (...).

Încercând redresarea autoturismului, inculpatul (...) virează scurt la stânga, pătrunde pe contrasens de unde revine pe spațiul normal de deplasare însă, urmare a efectuării din scurt a acestor manevre, stânga dreapta dar și a aderenței reduse a carosabilului, autoturismul condus de inculpat intră în impact frontal cu

colțul spate stânga al autoturismului (...)cu nr. de înmatriculare (...)aparținând inculpatei (...), autoturism care este împins înainte.

Ca urmare a acestei deplasări și a poziționării pe carosabil a victimelor (...)și (...) aceștia sunt strânși între autoturismele (...)cu nr. de înmatriculare (...)aparținând inculpatei (...) și autoturismele marca (...)cu nr. de înmatriculare (...)aparținând victimei (...).

Este evident că, evenimentul rutier s-a produs urmare a culpelor concurente a celor trei inculpați, culpă ce constă în încălcarea dispozițiilor legale din regulamentul pentru aplicarea OUG nr.195/2002, care reglementează circulația pe drumurile publice, astfel cum au fost evidențiate.

Reținem că, în măsura în care autoturismul (...)cu nr. de înmatriculare (...), proprietatea inculpatului (...) (...) nu ar fi fost staționat neregulamentar, staționare ce echivalează cu o obstrucționare a traficului rutier, autoturismul condus de inculpat nu ar fi intrat în impact cu acesta și deci inculpatul (...) nu ar fi fost obligat, pentru redresare, să efectueze, din scurt, manevra de virare la stânga și apoi la dreapta.

Totodată, inexistența impactului nu ar fi accentuat starea de pierdere a controlului autoturismului de către inculpatul (...) iar acesta ar fi avut posibilitatea ca pe distanța de 10 metri care exista între autoturismul inculpatului (...) (...) și autoturismul inculpatei (...) să redreseze autoturismul.

De asemenea, având în vedere că și inculpata (...) dar și victima (...)au încălcat aceleași dispoziții legale, autoturismele lor constituind, prin staționarea neregulamentară, adevărate obstacole pe partea carosabilă, nu au dat posibilitatea inculpatului (...) de a manevra autoturismul propriu, în spațiul carosabil ce ar fi trebuit să fie liber, astfel încât să nu intre în impact cu nici unul din aceste autoturisme.

Împrejurările susținute de inculpați potrivit cu care, în mod obișnuit, în zonă, autoturismele erau staționate în această modalitate, nu constituie o cauză de exonerare de răspundere, având în vedere că, inculpații aveau obligația să cunoască și să respecte regulile impuse prin regulamentul pentru aplicarea OUG nr.195/2002 și să prevadă că, prin obstrucționarea traficului rutier în zonă se pot produce evenimente rutiere care să aibă diferite consecințe.

Contrar susținerilor inculpatei (...), producerea evenimentului rutier nu a constituit un caz fortuit întrucât trebuia și putea să prevadă că ocuparea spațiului carosabil, contrar dispozițiilor legale, ar fi putut să conducă la producerea de evenimente rutiere, faptul că „**asa se obișnuia să se staționeze de mult timp fără să se producă vreun accident**”, neîndeplinind condițiile pentru a fi în prezența unui caz fortuit.

Totodată, prezența victimelor pe carosabil, între cele două autoturisme, staționate neregulamentar, constituie o altă cauză care s-a suprapus peste culpele celor trei inculpați, acestea desfășurând activități pe partea carosabilă, fără o semnalizare corespunzătoare a prezenței lor în acel loc.

Față de cele reliefate, criticile formulate de apelanții inculpați (...) (...) și (...) privind greșita condamnare sunt neîntemeiate, după cum neîntemeiată este și critica părților civile privind inexistența sau culpa mai redusă a acestora în producerea consecințelor accidentului rutier.

Apreciem că instanța de fond a realizat o individualizare corectă a pedepsei aplicată inculpatei (...), în raport cu gradul de pericol social concret al infracțiunilor comise, astfel cum a rezultat din analiza circumstanțelor reale în care s-au comis, grad de pericol social determinat în primul rând de consecințele produse, decesul unei persoane și vătămarea alteia.

S-a avut în vedere de instanța de fond contribuția efectivă a inculpatei la producerea consecințelor, reținând în favoarea acesteia circumstanța atenuante, nefiind învederate aspecte care să determine necesitatea reducerii cuantumului pedepselor.

În ceea ce privește criticile apelanților părți civile referitoare la greșita soluționare a acțiunilor civile, Curtea constată:

Răspunderea civilă delictuală este definită ca o îndatorire a oricărei persoane de a respecta regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și de a nu aduce atingere, prin acțiunile ori prin inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.

Restitutio in integrum, în sensul propriu al terminologiei, înseamnă o reparare integrală a pagubei; specificul responsabilității civile constă în restabilirea cât mai precisă, în măsura în care acest lucru este posibil, a echilibrului care a fost afectat prin cauzarea pagubei și repunerea victimei în situația în care s-ar fi aflat, dacă actul prejudiciabil nu ar fi avut loc.

Valoarea reparațiilor convenite celui pagubit trebuie să fie echivalentul tuturor pierderilor suferite de acesta, în urma săvârșirii faptei prejudiciabile.

Curtea reține că repararea integrală a pagubei este esențială deoarece finalitatea răspunderii civile rezidă tocmai în stergerea totală a consecințelor faptei ilicite.

Rezoluția nr. 75 a Consiliului European reamintește, în primul său articol, că persoana care a suferit un prejudiciu este îndreptățită la repararea acestuia, astfel încât să fie repusă într-o situație cât mai apropiată de cea în care s-ar fi aflat dacă paguba nu s-ar fi produs. (...)

Curtea reține că prejudiciul care constă în vătămarea integrității și a sănătății persoanei este o consecință a încălcării celor mai importante drepturi subiective. Dreptul la sănătate, cel la integritate fizică și psihică sunt prerogative nepatrimoniale, intim atașate persoanei potrivit art. 58 Cod civil.

Noul Cod civil reglementează în art. 1387-1395 prejudiciul cauzat prin vătămarea integrității corporale sau a integrității persoanei.

Conform art. 1385 Cod civ., repararea integrală obligă la refacerea tuturor consecințelor daunatoare cu caracter economic ale faptei ilicite. Despagubirea va include pierderea efectivă și câștigul nerealizat.

Curtea reține că termenul de „daune morale” sau „prejudiciu moral” sugerează o lezare adusă drepturilor extrapatrimoniale, neeconomice ale persoanei, provenind din atingerea adusă acelor valori sau atribute ale individului, care îi definesc personalitatea.

Spre deosebire de celelalte drepturi civile care presupun un suport probator, în privința daunelor morale nu se poate apela la probe materiale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele suferite de victima, va aprecia o anumită sumă globală, care să completeze prejudiciul moral cauzat.

În ceea ce privește stabilirea quantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial, acesta include o doză de aproximare dar instanța trebuie să aibă în vedere o serie de criterii cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorii morale lezate, măsura în care au fost atinse aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, victimei.

Curtea apreciază că despăgubirile reprezentând daune morale trebuie să fie rezonabile, aprecierea și cuantificarea acestora să fie justă și echitabilă, să corespundă prejudiciului nepatrimonial, real și efectiv produs victimelor și suferite de acestea, în așa fel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără just temei a părților civile îndreptățite să pretindă și să primească o asemenea compensație, dar nici să nu fie derizorii.

În planul psihologic, poate fi delimitat la rândul său, în alte două planuri care îl alcatuiesc: cel mental și cel emoțional. Planul mental se distinge de cel emoțional prin faptul că acesta se referă la sănătatea mentală, ca valoare umană protejată, la integritatea psihică a persoanei, care poate fi lezată prin evenimente de natură a altera starea de confort psihologic. Planul emoțional cuprinde totalitatea sentimentelor aparținând unei persoane.

Deși sentimentele formează un plan aparte, care se manifestă cel mult în comportamentul persoanei față de altele, acestea pot produce prin intensitatea lor și modificări la nivel mintal. Astfel, prin lezarea sentimentelor de afectivitate, psihicul poate fi afectat, nefiind capabil să se adapteze la suferința cauzată de prejudiciul corporal.

Considerăm că instanța de fond a avut în vedere toate criteriile menționate, toate modificările pe care părțile civile au fost obligate să le suporte, în plan fizic, mental – emoțional, astfel cum rezultă din materialul probator administrat în cauză.

S-au avut în vedere suferințele fizice cu impact emoțional, deturnarea pe o perioadă de timp, apropiată zilelor de îngrijiri medicale acordate pentru restabilirea sănătății, a vieții sociale, profesionale și familiale a părții civile (...), potrivit vârstei și intereselor sale.

Nu s-au prezentat argumente pertinente în baza cărora să se aprecieze că se impune majorarea cuantumului daunelor morale.

În aprecierea prejudiciului moral suferit de rudele unei persoane decedate, trebuie avute în vedere caracterul intempestiv al dispariției persoanei respective, de natură să producă un șoc emoțional asupra persoanelor apropiate acesteia, intensitatea cu care au fost percepute consecințele faptei, modificările ireversibile produse în viața obișnuită a acestora, gradul de afectare efectivă a vieții de familie, sociale, profesionale raportat și la gradul de rudenie și de implicare a persoanei dispărute în viața rudelor.

Referitor la soția victimei, respectiv partea civilă (...) constatăm că indiscutabil, dispariția intempestivă, neașteptată a soțului este de natură să afecteze grav viața acesteia, producând o reacție emoțională puternic negativă urmare a relațiilor indiscutabil puternic afective dintre soți, aceasta fiind lipsită pentru tot restul vieții de suportul afectiv și material al soțului.

În ceea ce privește părțile civile (...) și (...), constatăm, de asemenea că, dispariția intempestivă, neașteptată a produs o reacție emoțională puternic negativă urmare a relațiilor indiscutabil puternic afective dintre părinți și copii, viața acestora fiind evident modificată în sensul că au pierdut sprijinul moral, afectiv al unuia dintre părinți, aspecte de natură să provoace puternice suferințe.

Totuși, se va ține seama și de vârsta celor două părți civile aceștia având posibilitatea de a beneficia de suportul familiilor pe care și le-au constituit sau și le vor constitui, de a avea relații, în continuare cu proprii soți și copii, cu atât mai mult cu cât copii nu gospodăreau împreună cu părinții.

Se va avea în vedere că însăși victima a contribuit la producerea accidentului soldat cu decesul său dar și faptul că, leziunile produse nu ar fi condus la deces dacă victima nu ar fi suferit de afecțiuni medicale care au complicat leziunile suferite.

Nici aceste părți civile nu au învederat aspecte care să impună majorarea cuantumului daunelor morale.

În ceea ce privește daunele materiale,, apreciem că acestea au fost stabilite în mod corect de către instanța de fond în baza înscrisurilor atașate la dosarul cauzei.

Apreciem ca neîntemeiate și criticile formulate de apelantul parte responsabilă civilmente Societatea de Asigurare-Reasigurare (...), și aceasta raportat la argumentele prezentate în dezbaterile apelurilor apelanților părți civile.

În mod corect instanța de fond a dispus obligarea (...) la plata daunelor materiale către partea civilă (...).

Reținem în primul rând că prin comiterea de către inculpați a faptelor ilicite s-au produs leziuni părții civile (...), aceasta necesitând îngrijiri medicale care au ocazionat cheltuieli suportate de către furnizorul de servicii medicale constituit parte civilă, cheltuieli dovedite prin decontul depus la dosar.

Avem în vedere art.49 pct.1 lit.d din Ordinul CSA nr.14/2011 conform cărora la stabilirea despăgubirilor pentru vătămări corporale se au în vedere și eventualele cheltuieli prilejuite de accident, respectiv cele efectuate cu spitalizarea persoanei vătămate.

Deși Ordinul menționat a fost abrogat, aceleași dispoziții au fost preluate în Norma nr.23 din 6 noiembrie 2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule publicată în Monitorul oficial al României nr.826/12.11.2014 (în vigoare de la 01.01.2015) – art.50 pct.1 lit.d din Normă: la stabilirea despăgubirilor în cazul vătămării corporale sau al decesului unor persoane, se au în vedere următoarele: 1.În caz de vătămare corporală: [...] d) eventualele cheltuieli prilejuite de accident – cheltuieli cu transportul persoanei accidentate, cu tratamentul, cu spitalizarea, pentru recuperare, pentru proteze, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale, probate cu documente justificative, și care nu sunt suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de reglementările în vigoare.

În consecință, criticile apar ca fiind neîntemeiate.

Față de toate aspectele reliefate, Curtea, în baza art.421 alin.1 pct.1 lit. b cod procedură penală, va respinge ca nefondate apelurile formulate de apelanții inculpați (...) (...) și (...), de apelanții părți civile (...), (...) și (...) și de apelanții părți responsabil civilmente (...)Străzii și SC de Asigurare – Reasigurare (...) – Sucursala Constanța împotriva sentinței penale nr.252/03.03.2016 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosar nr. 29596/212/2014

În baza art.272 alin.1 cod procedură penală, onorariul avocat oficiu în sumă de 360 lei se va avansa din fondul MJ în favoarea avocat (...) iar onorariile parțiale avocați oficiu în sumă de câte 180 lei se vor avansa din fondul MJ în favoarea avocați (...) și (...).

În baza art.275 alin.2 cod procedură penală, vor fi obligați apelanții inculpați (...) (...) și (...) la plata a câte 400 lei fiecare, pe apelanții părți civile (...), (...) și (...) și pe apelanții părți responsabil civilmente (...)Străzii și SC de Asigurare – Reasigurare (...) – Sucursala Constanța la plata a câte 200 lei fiecare reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

În baza art.421 alin.1 pct.1 lit. b cod procedură penală,

Respinge ca nefondate apelurile formulate de apelanții inculpați (...) (...) și (...), **de apelanții părți civile (...), (...) și (...) și de apelanții părți responsabil civilmente (...)**Străzii și SC de Asigurare – Reasigurare (...) – Sucursala Constanța împotriva sentinței penale nr.252/03.03.2016 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosar nr. 29596/212/2014

În baza art.272 alin.1 cod procedură penală,

Onorariul avocat oficiu în sumă de 360 lei se va avansa din fondul MJ în favoarea avocat (...) iar onorariile parțiale avocați oficiu în sumă de câte 180 lei se vor avansa din fondul MJ în favoarea avocați (...) și (...).

În baza art.275 alin.2 cod procedură penală,

Obligă apelanții inculpați (...) (...) și (...) la plata a câte 400 lei fiecare, pe apelanții părți civile (...), (...) și (...) și pe apelanții părți responsabil civilmente (...)Străzii și SC de Asigurare – Reasigurare (...) – Sucursala Constanța la plata a câte 200 lei fiecare reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă,

Pronunțată în ședință publică, azi 24.11.2015.

PRESEDINTE,